

Egy villanás csupán? Vagy kínos-lassan
borult sötétbe gazdag, színes, drága,
fényből teremtett, pár éves világa,
hogy abból többé szikrákat se lásson?

Gyermekként hogy viselte el, hogy eztán
elbújik a világ tusszínű ködbe,
hogy Nap és Hold kihunynak mindörökre,
s a csillagok csak rézgolyók a deszkán?

De lám, a hangok mégis ott maradtak,
egy majdnem teljes léthez új alapnak.
Suttogott a húr, a síp kiáltott,

zengett a Kozmosz hol halk, hol sűrűltő
harmóniája: édes dal. A költő
hangokból így teremthet új világot.

Francesco Landini (v. Landino) (1335?–1397), a XIV. sz. egyik legjelentősebb, már életében is megbecsült zeneszerzője. Gyermekkorában himlőfertőzés miatt megvakult. Környezete elismerését azzal is kivívta, hogy ilyen hátránnyal is tanult filozófiát, matematikát, csillagászatot (!), zenét. Nemcsak komponista volt, hanem háromféle hangszer kiváló játékosa és hangszerkészítő (!) is. A kor kevés szerencséeseinek egyike, akinek zenéje több maradt, mint száraz muzikológiai dokumentum.